

ВАЛЕНТИН КРАСНОГОРОВ

ЛЮБОВ ДО БЕЗУМИЕ

Комедия в две действия

*От комедията не трябва да очакваме друго, освен удоволствието, което е присъщо
за нея.
Аристотел*

Превод от руски Добринка Стефанова
bina.stefanova@abv.bg
Тел. 028763203; 0884146052

Contacts:

Valentin Krasnogorov:

Tel. (7)-812-699-3701; (7)-951-689-3-689 (cell.)

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

<http://krasnogorov.com/english/>

АНОТАЦИЯ

Мъж, страдащ от загуба на паметта, отива на лекар с молба за помощ. Докторът се опитва да изясни симптомите и причините за заболяването, но без успех: отговорите на болния са толкова противоречиви, че не може да получи смислена информация. За щастие докторът успява да повика съпругата на болния. Тя отговаря на всичките му въпроси ясно и точно, но от нейните приказки става ясно, че и докторът страда от загуба на паметта. Ситуацията още повече се заплита, когато неочаквано се появява още една жена и заявява, че тя е съпругата на болния. Положението става напълно абсурдно. Докторът почти се побърква. Тази динамична и смешна комедия се развива стремително и завършва с неочаквана развръзка.

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

Аз обичам да пиша комедии, макар че театралните капацитети презират този жанр. „Бях принуден да поставя комедия” – признава си в интервю един известен режисьор. „Какво да се прави, налага се да поставяме и комедии” – въздиша друг. И наистина, какво да се прави? Хората си плащат, искат да се посмеят... Но зрителите и директорите на театри, за разлика от критиците и режисьорите, обичат добрата комедия - този привидно лекомислен, но всъщност най-интелектуален жанр - „високото изкуство да разрушиш илюзиите” (Б.Шоу). Ненапрасно Аникст нарича комедията „интелектуална игра, даваща на човека вътрешна свобода” и отбелязва още, че „в това се заключава същността на онази радост, която изкуството доставя.” Най-висшите постижения на руската драматургия (Грибоедов, Гогол, Островски, Чехов) са именно в този жанр.

„Любов до безумие” – е хазартна комедия-главоблъсканица. В различните театри тя получи различен лайтмотив на трактовката. Някои поставяха пиеса за това, как честни и почтени хора лесно могат да тръгнат по пътя на мошеническите машинации, други – за женската самоотверженост и за това, колко важно е на всяка възраст, даже на преклонна, да намериш любов и разбиране, трети – просто за това, как хората могат да лъжат красиво и вдъхновено.

Комедията винаги е хиперболизирана и по-динамична, по сравнение с ежедневието, в нея всичко е съгъстено, концентрирано, от нея не може да се очаква пълно правдоподобие. Тогава тя би била скучна.

Прието е да се смята, че пиесите се пишат и играят за зрителите. Това, разбира се е така. Но за мен беше не по-малко важно, на самите актьори да им е радостно и интересно да играят. Струва ми се, че се получи.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ДОКТОРЪТ

МИХАИЛ

ЖАНА

МАРИНА

МЪЖЪТ

Годините на персонажите нямат значение. Вероятно са малко над четиридесетте. Докторът и Мъжът са малко (или повече) по-възрастни.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Богато обзаведен лекарски кабинет, който напомня повече на гостна, отколкото на стерилно медицинско помещение. В удобно кресло зад бюрото си се е разположил Докторът – самоуверен, елегантно облечен, представителен мъж на години. Влиза Посетителят.

Посетителят. Докторе, напоследък забравям всичко.

Докторът. Откога?

Посетителят. Какво „откога“?

Докторът. От колко време започнахте да забравяте всичко?

Посетителят. *(Мъчително се замисля.)* Не помня.

Докторът. Чудесно. Тоест, не е хубаво. Но е поправимо. Важното е, че идвате точно при когото трябва. При лекар, който ще ви излекува напълно. Лекарите, които могат да лекуват, не са кой знае колко. А такива, които наистина ще ви излекуват, изобщо липсват. Хайде да започнем от начало – с историята на заболяването. *(Започва да нанася данни в компютър.)* И така, вие страдате от влошаване на паметта.

Посетителят. Откъде знаете?

Докторът. Нали вие току-що ми казахте.

Посетителят. Така ли? Много съжалявам. Всъщност, аз гледам да крия това, за да си нямам неприятности.

Докторът. Не се безпокойте, всичко ще си остане между нас. Професионална тайна. Как се казвате?

Посетителят. Как се казвам ли? *(Мъчително се замисля.)* Забравил съм.

Докторът. *(Ласкаво.)* Не се притеснявайте, не е фатално. Имате ли паспорт или някакви други документи?

Посетителят. Да, разбира се. *(Рови из джобовете си.)* Съжалявам, докторе. Май съм ги забравил вкъщи.

Докторът. Честно казано, вие ми създавате известни проблеми.

Посетителят. И аз не знам как е станало. Помня, че името ми е много разпространено.

Докторът. Хайде да опитаме да си спомним? Николай?

Посетителят. *(Колебае се.)* Може би.

Докторът. Или Сергей?

Посетителят. Не знам.

Докторът. Фамилното си име не помните ли?

Посетителят. И фамилията си не помня. Но вие не се притеснявайте. Някъде тук трябва да имам листче с името и адреса. Жена ми винаги пъха едно листче в джоба ми, когато излизам от къщи. За всеки случай. *(Рови из джобовете си и намира бележката. Тържествено.)* Видяхте ли? Сега ще разберете как се казвам. Щом смятате, че е толкова важно. *(Подава на доктора бележката.)*

Докторът. *(Разгръща бележката и чете.)* Така... Номерът на телефона. Очевидно е мобилен. Ето и името: „Марина“. *(Учудено.)* Но това не е вашето име!

Посетителят. Сигурен ли сте?

Докторът. А вие не сте ли? Та вие сте мъж!

Посетителят. Откъде знаете? Аз ли ви казах?

Докторът. А вие не го ли знаете?

Посетителят. Кое, че съм мъж ли? Щом вие го казвате, готов съм да ви повярвам. *(Мисли.)* Ако Марина не е моето име, тогава чие е?

Докторът. *(Започва да нервничи.)* Точно това бих искал да ви питам и аз.

Посетителят. Предполагам, че жена ми се казва така.

Докторът. Какво значи „предполагам“? Не помните ли името на жена си?

Посетителят. Вие ме обиждате. Разбира се, че го помня.

Докторът. Тя ли е Марина или не е тя?

Посетителят. Разбира се, че е тя. Моята нежна, гальовна, мила жена. Първата ми любов. Ще ми повярвате ли, че се познаваме от първи клас. Учихме в едно училище. Ах, докторе, вие помните ли медения си месец?

Докторът. *(Недоверчиво.)* А вие помните ли го?

Посетителят. Имах си хас! Ах, какви времена бяха! Всяка гънка на тялото и беше забулена в тайнственост, вълнуваше ме всяко докосване, а нощите бяха истинска приказка. Безкрайна приказка. Помните ли всичко това, докторе?

Докторът. *(Въздъхва, с чувство.)* Кой от нас не го помни?

Посетителят. Няма да повярвате, но нашият меден месец продължава и до ден днешен.

Докторът. Мога само да ви завидя.

Посетителят. Всяка вечер, като си легна, си слагам очилата и чета вестник, а жена ми, в това време, си навива ролките и си прави масаж на лицето.

Докторът. Значи все пак си спомняте някои неща?

Посетителят. Разбира се. Да не съм идиот. За съжаление, отвреме-навреме цели парчета от живота ми изчезват. После пак се появяват. Пак изчезват. Пак се появяват. Пак изчезват. Пак се появяват. Пак изчезват. Пак...

Докторът. Разбрах. Появяват се.

Посетителят. Да, появяват се. Но иначе имам прекрасна памет.

Докторът. Наистина ли?

Посетителят. Разбира се. Обичам литературата, философията, изкуството. Вие чели ли сте Хегел?

Докторът. Това-онова.

Посетителят. Помните ли колко елегантно се изказва за архитектурата и скулптурата?

Докторът. Ъ-ъ... А вие помните ли?

Посетителят. Разбира се. *(С чувство.)* „Материализирането на абстрактните идеи в сферата на пластиката поражда тази фаза на самоопознаващия се дух, в която той, отблъсвайки се от себе си, потенцира в сферата на образното познание иманентността в красотата.

Докторът. Хегел ли го е казал това?

Посетителят. Да, защо?

Докторът. Не, нищо. Щом е така, може би все пак да си спомните как се казвате?

Посетителят. Аз ли?

Докторът. *(Губи търпение.)* Да, вие. Не аз. Опитайте се да направите така, че по някакъв начин името ви да изплува?

Посетителят. Разбира се. Аз се казвам... не помня.

Докторът. Дали да не се обадим на жена ви и да научим името ви с нейна помощ?

Посетителят. Чудесна идея.

Докторът. Кой ще и позвъни? Аз или вие?

Посетителят. По-добре вие. Защото, ако ми каже името, ще взема пак да го забравя.

Докторът. *(Гледа бележката, набира номер, говори по телефона.)* Добър ден. Може ли да говоря с Марина? Вие ли сте? Много ми е приятно. Извинявайте за фамилиарното обръщение, но не знам как другояче да се обърна към вас. Обаждам ви се от клиниката. Не се

шокирайте, искам да ви попитам как се казва мъжът ви. Да, разбирам, че въпросът ми звучи малко странно... Но мъжът ви представлява интерес за мен изключително от медицинска гледна точка. Не, не си правя майтап и не ви разигравам... Аз наистина съм лекар, телефонът ми го има във всеки медицински справочник... *(По-сухо, делово.)* Вашият мъж има проблем и вие много добре знаете какъв е той...*(Сърдито.)* Извинявайте, но според мен нахалникът е онзи, който си позволява да нарича нахалници другите, без да има повод. Вашият мъж... *(Разговорът се прекъсва. Докторът оставя слушалката с досада.)*

Посетителят. Какво каза тя?

Докторът. Каза, че изобщо няма мъж.

Посетителят. Моята жена няма мъж? Много странно.

Докторът. Наистина е странно.

Посетителят. Тогава коя е тя?

Докторът. Точно това се мъча да науча от вас.

Посетителят. Защо не попитайте нея?

Докторът. Защото ми затвори телефона. Извинявайте, но жена ви е доста сприхава.

Посетителят. Сигурно е сприхава, защото си няма мъж.

Докторът. Но нали това е вашата жена?

Посетителят. *(Учудено.)* Прав сте. Кажете ми, защо изобщо искате да знаете как се казвам? Да не би това да помогне на лечението ми?

Докторът. Трябва да открия история на заболяването ви. Да ви наблюдавам. Да ви давам направления за изследвания. И да ви изпратя сметката си, в края на краищата!

Посетителят. Каква сметка? Опасявам се, че при това положение изобщо няма да се сетя как се казвам.

Докторът. С вас човек направо ще се побърка.

Посетителят. Не го вземайте толкова навътре. Запалете си цигара, отпуснете се. Аз имам хубави цигари. Искате ли? *(Бърка в джоба си.)* Ето, вземете цялата кутия.

Докторът. *(Поема пачката.)* Това не са цигари, това са карти за бридж.

Посетителят. Карти ли? Толкова по-добре. Хайде да хвърлим едни карти, това ще ви разсее.

Докторът. Аз нямам време за глупости. Освен това не играя карти.

Посетителят. Аз ще ви науча. *(Бързо разбърква картите и ги раздава.)* В каква валута вземате хонорара си за лечение, в наши пари или в долари?

Докторът. Предпочитам в долари.

Посетителят. Чудесно. Да допуснем, че сега заложите десет долара на дама пика. Тогава...

Докторът. *(Машинално взема картите, но се опомня и ги хвърля на масата.)* Вие се намирате в лекарски кабинет, а не в казино. Да не би да сте забравили? Това е частна клиника и времето ми струва скъпо. Много скъпо! Искате ли да го прахосате в игра на карти?

Посетителят. Извинявайте. *(Прибира картите.)*

Докторът. *(Изморено.)* Знаете ли какво? Дайте да запалим по една цигара. Макар че аз отдавна не пуша.

Посетителят. Моля, заповядайте.

Докторът. *(Изумен.)* Но това изобщо не са цигари, това е паспорт! *(Отваря паспорта, сравнява снимката с Мъжа. Радостно.)* Да, това е паспортът ви.

Посетителят. Аз какво ви казвам. Имам отлична памет.

Докторът. *(Гледа в паспорта.)* И така, драги ми Михаиле, най-последно се запознахме с вас. *(Нанася данните му в историята на болестта.)* Михаил... Колоколчиков. Колоколчиков – това вие ли сте?

Михаил. Че кой друг?

Докторът. Сигурен ли сте?

Михаил. А вие не сте ли сигурен?

Докторът. Добре. Да пристъпим най-после към работа. Кажете какви са оплакванията ви.

Михаил. *(Решително.)* С това трябваше да започнете. Ще ви кажа откровено: никак не съм доволен от вас! Непрекъснато ви плащам шури пари, а сега, когато ме блъсна камион, даже пръста си не мръдвате.

Докторът. Първо, никакви пари не сте ми плащали, да не говорим за шури пари. И второ, аз откъде да знам, че ви е блъснал камион?

Михаил. Не е нормално за вас, да забравяте. Нали ви писах писмо, на което даже не си дадохте труда да ми отговорите.

Докторът. Не помня никакво писмо.

Михаил. Значи страдате от загуба на паметта. Ударът беше силен, последствията са тежки. Трябваше веднага да вземете мерки.

Докторът. *(Попълва данни в историята на заболяването.)* Много ли пострадахте?

Михаил. Сериозни повреди от лявата страна.

Докторът. *(Попълва бланката.)* „От лявата страна...”

Михаил. И двата фара са разбити.

Докторът. *(Развеселен.)* Кой има повреди от лявата страна, вие или колата ви?

Михаил. Колата, разбира се.

Докторът. А вие ранен ли сте? Главата ли си ударихте?

Михаил. Откъде-накъде? Аз съм си наред. Нямам и драскотина.

Докторът. Тогава какви мерки очаквате да взема?

Михаил. А кой ще ми плати компенсации?

Докторът. Компенсации ли? За какво? Да не съм аз карал камиона?

Михаил. Не сте карали камиона, но нали сте моят застрахователен агент? Кога смятате да ми платите щетите?

Докторът. Скъпи мой, аз не съм застрахователен агент. Аз съм частен лекар. Доктор. Разбрахте ли? Доктор.

Михаил. *(Учудено.)* Доктор ли?

Докторът. Доктор, доктор. *(Внушава му внимателно и търпеливо.)* Вие сте дошли при доктор, а не при застрахователен агент.

Михаил. Да, наистина... съвсем забравих. Извинявайте.

Докторът. Виждам, че заболяването ви е доста сериозно. Доста.

Михаил. Но нали е излечимо?

Докторът. Как да ви кажа... Провървяло ви е, че сте дошли при мен. Друг лекар не би могъл да ви излекува по никой начин.

Михаил. Да, това вече ми го казахте.

Докторът. Значи помните?

Михаил. Разбира се.

Докторът. Това е добре. А нещо друго помните ли?

Михаил. Всичко помня. Детството си, училището, университета, работата. Но забравям какво е станало преди седмица или преди час. А после изведнъж си спомням. И пак забравям. Това е ужасно.

Докторът. Нищо, нищо, това е поправимо.

Михаил. Как се казва заболяването ми?

Докторът. Някаква форма на склероза. Трудно ми е да кажа засега каква точно. Много са. Как се чувствате физически?

Михаил. Добре.

Докторът. *(Попълва формуляра.)* Как се държат с вас в службата ви?

Михаил. Добре.

Докторът. А жена ви?

Михаил. Добре.

Докторът. Кога за последен път сте били в интимни отношения с нея?

Михаил. *(След продължително размисление.)* Не помня.

Докторът. *(От отчаяние се хваща за главата.)* Драги мой, право да ви кажа, никак не ми е лесно с вас. Нека направим малка почивка.

Михаил. Защо?

Докторът. Защото се уморих. И ме заболя главата.

Михаил. *(Със съчувствие.)* Да ви дам ли хапче?

Докторът. *(Ръмжи.)* Няма нужда. Пийте си го сам! *(Овладея се.)* Извинявайте, аз наистина съм уморен. Докъде бяхме стигнали?

Михаил. Че ме молите да направим малка почивка.

Докторът. Каква почивка? А, да... Почакайте ме, ако обичате, в приемната. Ще ви извикам.

Михаил тръгва към изхода, но се връща.

Михаил. Като споменахте за интимни отношения... Да не би да е заразно?

Докторът. Всъщност, не е. Макар че... *(Замисля се. Някаква неприятна мисъл му идва на ум. Навъсва се.)* Наскоро бяха изказани предположения, че някои форми на склероза са предизвикани от вируси и могат да бъдат заразни.

Михаил. Значи искате да кажете...

Докторът. *(Прекъсва го.)* Чакайте. И стойте по-далеч. *(Трескаво надява на устата си марлена маска и загрижено се оглежда в огледалото.)*

Михаил. Не ми отговорихте на въпроса.

Докторът. Ама оставете ме поне за момент на спокойствие!!

Михаил излиза. Докторът взема от полицата медицински справочник и започва трескаво да го прелиства. Не намира в него нужната информация и го хвърля настрана. Налива си от термоса кафе, посяга да отпие, но му пречи марлената превръзка. Сваля я, отпива малко от чашиката и постепенно се успокоява. Забелязва на бюрото си оставената от Михаил бележка, гледа я и набира номер.

Докторът. Ало? Марина? Извинявайте, пак е докторът. Искам да се извиня за предния път. Да. Освен това ще ви кажа, макар че ме нарекохте нахалник, вие имате много приятен глас. Няма значение. Беше недоразумение. Просто в джоба на един мой пациент имаше бележка с вашето име и телефон и той твърдеше, че вие сте негова жена. Михаил Колоколчиков. Какво?! Вие наистина сте негова жена? Но нали казахте, че нямате мъж? Извинявайте, не съм имал намерение да ви оскърбявам. Още повече, вие самата... Извинявайте. Така... Така... Разбирам. Разбирам. Разбирам. *(Оставя слушалката.)* Нищо не разбирам.

Влиза Михаил.

Михаил. Може ли?

Докторът. *(Бързо слага марлената превръзка на носа си.)* Заповядайте.

Михаил. *(Приближава се до доктора и му говори тихо на ухото.)* Докторе, аз страдам от загуба на паметта.

Докторът. *(Отдръпва се.)* Знам.

Михаил. *(Учудено.)* Откъде знаете?

Докторът. Нали вие ми казахте.

Михаил. Кога?

Докторът. Току-що. И преди малко също.

Михаил. Как може да съм ви го казал, като ви виждам за пръв път?

Докторът. Мене? За пръв път?

Михаил. И освен това, аз го пазя в тайна. Мога да се доверя само на лекар.

Докторът. Но аз съм лекар, в края на краищата!

Михаил. (*Зарадвано.*) Наистина ли? Най-после. Та ето какво, докторе, аз страдам от загуба на паметта.

Докторът си налива вода от гарафата, взема едно хапче и го изпива.

Михаил. (*Със съчувствие.*) Лошо ли ви е?

Докторът. (*Държи се за сърцето.*) Да.

Михаил. Вие наистина ли сте доктор?

Докторът. Разбира се.

Михаил. Защо тогава ви е лошо? Прилошава им само на пациентите, докторите винаги са добре.

Докторът. Не ми дишайте в лицето. Какво искате от мен?

Михаил. Аз ли? Нищо. Вие сам дойдохте, не съм ви викал аз.

Докторът. Аз да съм дошъл? Не сте ме извикали вие? (*Взема втора таблетка.*)

Михаил. Вие, драги, изглеждате зле.

Докторът. (*Мрачно.*) Откъде ви дойде наум?

Михаил. И аз се чудя откъде ми дойде наум.

Докторът. (*Иронизира го.*) Наистина, откъде може да ви е дошло на ум?

Михаил. Вие сте много нервен. Трябва да обръщате повече внимание на здравето си. Но не се огорчавайте. Аз ще ви помогна.

Докторът. Благодаря.

Михаил. Поемете си дълбоко въздух. Отпуснете се. Ето, така... Изпийте това хапче. По-добре ли сте?

Докторът. (*Мрачно.*) По-добре съм.

Михаил. Тогава може да си вървите. Чакаат ме други пациенти. Ако не се оправите, обадете ми се утре. Поканете следващия болен.

Напълно обърканият Доктор тръгва към изхода, но се опомня и спира.

Докторът. (*Със сдържан яд.*) Ще те поканя аз тебе! Ще поканя санитарите и те ще те закарат знаеш ли къде?

Михаил. Къде?

Докторът. (*Крещи.*) Млъквай! Докторът съм аз, а не вие! Запомнете го, в края на краищата! (*Много трудно се овладява.*) Извинявайте, аз съм задължен да ви лекувам, а не да ви навиквам. Да продължим нашата беседа. (*Сяда на мястото си.*)

Влиза жена, доста секси и добре облечена.

Жената. Добро утро.

Михаил. (*Радостно.*) Ти ли си?

Жената. Както виждаш, скъпи.

Михаил. Колко е хубаво, че дойде!

Михаил и Жената се прегръщат и се целуват.

Жената. Оправи си ризата и косата. Как се чувстваш?

Михаил. Чудесно.

Докторът. Извинявайте, вие коя сте?

Михаил. Това е жена ми.

Жената. *(Протяга ръка на доктора.)* Както знаете, аз се казвам Марина. Марина Колоколчикова.

Михаил. Много ми е приятно.

Марина. Като ми позвънихте, бях съвсем наблизко. Реших да се отбия.

Докторът. И добре сте направили.

Марина. Попречих ли нещо?

Докторът. Напротив, можете много да помогнете. Има куп въпроси, на които искам да получа смислен отговор.

Марина. *(На Михаил.)* Скъпи, почакай ме в приемната, а после заедно ще се приберем. *(Изпраща го до вратата и се връща.)* Няма ли да ми предложите да седна?

Докторът. *(Сваля марлената превръзка.)* О, извинете ме. Седнете. Не тук, този стол е за пациенти. На дивана, ако обичате. Чаша чай?

Марина. Не, благодаря. Как върви лечението на мъжа ми?

Докторът. Няма да скрия, че имам известни трудности.

Марина. Аз съм сигурна, че такъв блестящ лекар, като вас, ще ги преодолее.

Докторът. *(Поласкан.)* Откъде знаете, че съм добър лекар?

Марина. Това всички го знаят.

Докторът. *(Поласкан.)* Е, чак всички...

Марина. Ама моля ви се. Вие сте толкова известен. Аз ли няма да го знам, като лекувате мъжа ми вече година и половина?

Докторът. Аз? Вашият мъж? Година и половина? Това е невъзможно!

Марина. Извинете, аз сбърках. Не година и половина, а две.

Докторът. Вие се шегувате! Никога досега не съм виждал мъжа ви!

Марина. Разбирам ви. Лекарска тайна. Но няма защо да криете от жена му. Нали става дума не за някоя срамна болест, а за психично разстройство. Да знаете как страдам от това!

Докторът. Мога да си представя. Такава чаровна жена, като вас, заслужава по-добра съдба. Все пак, да ви предложи чашка кафе?

Марина. Щом толкова настоявате, няма да откажа.

Докторът. *(Подáva на гостенката кафе и бисквити.)* Ето, заповядайте.

Марина. Благодаря ви. Сега разбирам причината за професионалните ви успехи.

Докторът. *(Скромно.)* Тя е много проста: знания и труд.

Марина. Не сте напълно прав. Лекарят преди всичко трябва да е привлекателен като мъж. Това действа по-добре от всяко лекарство.

Докторът. Така ли мислите?

Марина. Убедена съм. С вашето обаяние можете да достигнете поразителни резултати. *(Кокетничи.)* Поне що се касае до жените.

Докторът. *(Не без задоволство.)* Съгласен съм, медицината не отрича, че личността на лекаря има определено терапевтично влияние.

Марина. Не определено, а решаващо.

Докторът. Знаете ли, като говорихме с вас по телефона... Искам да кажа, че вашият глас ми се видя много приятен... Всъщност, това вече ви го казах... А сега като ви видях...

Марина. *(Кокетничи.)* Разочаровахте ли се?

Докторът. Напротив! Всъщност, защо най-напред ми казахте, че не сте омъжена?

Марина. Според вас, редно ли е да разказвам на всеки непознат, по телефона, подробности от личния си живот и да назовавам името на мъжа си?

Докторът. Права сте. Но аз искрено съжалявам.

Марина. *(Кокетничи.)* За какво съжалявате?

Докторът. Ако не бяхте омъжена с удоволствие щях да ви поухажвам.

Марина. *(Строго.)* Аз нещо не ви разбирам.

Докторът. *(Притеснява се.)* Не, аз... Аз имах предвид...

Марина. *(Продължава.)* Аз вас наистина не ви разбирам. Нима омъжените жени не може да бъдат ухажвани?

Докторът. Може, разбира се...

Марина. Тогава за какво става дума?

Докторът. Разбирате ли, има известни принципи...

Марина. Принципи?

Докторът. Спазвам правилото да не смесвам работата и личния си живот. Затова никога не ухажвам пациентките си.

Марина. Много похвално. Но аз не съм ви пациентка.

Докторът. Вие сте съпруга на мой пациент.

Марина. Забравете за това. Знам ги аз тези правила: да не се сваляш с колежки, с пациентки, със студентки, с жените на роднини и така нататък. Ако спазваме всички тези правила, къде и с кого ще се сваляме? Ето ви едно правило от мен: не пропускайте да ухажвате нито една жена – била тя колежка, жена на приятел, а най-вече жените на враговете си. И даже – сега може да ви шокирам малко – не пропускайте да ухажвате даже собствената си жена.

Докторът. Значи, според вас, тези мои принципи...

Марина. Я зарежете принципите! По-добре си признайте, че не ме харесвате.

Докторът. Напротив, много ми харесвате.

Марина. Когато наистина харесват някоя жена, ухажват я без да му мислят много-много. Това е единственият верен принцип.

Докторът. Но моята възраст...

Марина. Прекрасна възраст.

Докторът. Аз съм доста по-възрастен от вас.

Марина. Мъжът трябва да е по-възрастен.

Докторът. Няма ли да изглеждам смешен във вашите очи?

Марина. Освободете се от тези комплекси. Вие сте мъж в разцвета на силите си. Ние изглеждаме почти връстници.

Докторът. Значи, всъщност, вие няма да се засегнете, ако ви предложи да вечеряме някъде още довечера?

Марина. Ще се засегна, ако не ме поканите. Отдавна трябваше да го направите.

Докторът. Не знам, малко трудно е да се реши човек още на първата среща...

Марина. А от коя среща трябва да действа един мъж, ако не от първата? Ами втора среща може и да няма.

Докторът. Но, така да се каже, да се засилиш в галоп от място...

Марина. Какъв „галоп“ бе, докторе? Стъпка на костенурка. А ако става дума за галоп, сигурно имате предвид галопиращ охлюв! Познаваме се от цели две години, а вие чак сега проявявате интерес към мен. И то по толкова неясен начин.

Докторът. Две години? Сигурна ли сте? Нима сме се виждали по-рано?

Марина. Чак сега разбирам истинското ви отношение към мен. Ако харесват една жена – не я забравят толкова лесно.

Докторът. Вие много ми харесвате, но... *(Млъква. На лицето му е изписано явно объркване. Нима вирусът, който разрушава паметта действа толкова бързо?)*

Марина. *(Оглежда кабинета.)* А вашият кабинет изглежда още по-лъскав и впечатляващ. Веднага се хвърля в очи, че сте преуспяващ лекар.

Докторът. *(Озадачено.)* Вие идвали ли сте друг път?

Марина. Разбира се и то не веднъж. Нима не помните? Тази бронзова статуетка по-рано я нямаше тук.

Докторът. Сигурна ли сте, че сте идвали тук преди?

Марина. Как да не съм сигурна, нали постоянно вода мъжа си при вас? Нима не помните?

Докторът. Аз ли? *(Несигурно.)* Защо, помня, разбира се. *(Капе в чаша капки от шишенце, после налива вода от гарафата и ги изпива, като се старае да го направи незабелязано.)*

Марина. Всъщност, аз се тревожа за него. Извинявайте, ще погледна да не би да е изчезнал.

Марина излиза. Докторът проверява пулса си. Марина се връща.

Докторът. Там ли е?

Марина. Да. Та ето какво, докторе, трябва ми справка за състоянието на мъжа ми, заедно с историята на заболяването му през тези години. Опитвам се да му уредя инвалидна пенсия и тези документи ми трябва.

Докторът. Ъ-ъ... Всъщност аз засега не съм уточнил в детайли от какво е болен.

Марина. Как, две години не ви ли стигнаха? На такъв опитен лекар като вас?

Докторът. „Две години“? Вие случайно да нямате проблеми с паметта?

Марина. Аз ли? Не, разбира се. Откъде ви хрумна?

Докторът. Някои форми на склерозата са заразни.

Марина. Аз имам чудесна памет. Но няма да ви преча. Дайте ми, моля ви се, историята на заболяването и повече няма да ви се пречкам.

Докторът. Аз... Аз първо трябва да я напиша.

Марина. Какво има да пишете? Разпечатайте я от компютъра и толкова.

Докторът. Трябва да уточня някои неща... Компютърът ми не е наред... Не може ли да наминете по-късно?

Марина. С удоволствие. *(Става и тръгва към изхода, но се спира.)* Всъщност аз така и не разбрах, поканена ли съм на вечеря, или не? Май това съвсем ви изскочи от ума?

Докторът. Разбира се, че сте поканена.

Марина. Не искам да изглеждам нахална, но когато един мъж кани дама, обикновено уточнява кога ще я вземе от къщи или кога и къде да се срещнат. Аз трябва да се докарам. Няма да тръгна на среща в този парцалив вид...

Докторът. Този парцалив вид е напълно задоволителен.

Марина. Не, не, аз трябва да се преоблека. И така, след половин час съм тук и ще се уговорим за всичко. Тъкмо ще взема и историята на заболяването.

Докторът. Чудесно.

Марина. Вие приключихте ли беседата с мъжа ми?

Докторът. Още не.

Марина. Тогава засега ще ви го оставя. *(С обещаваща усмивка.)* До скоро.

Марина излиза. Докторът остава сам. Лицето му изразява смесица от радост и обърканост. Разхожда се напред-назад из кабинета, сядна на компютъра и започва да търси файла със заболяването. Влиза Михаил.)

Михаил. Докторе...

Докторът. *(С измъчен вид.)* Само не ми казвайте, че страдате от загуба на паметта.

Михаил. Няма такова нещо. Откъде ви хрумна?

Докторът. Тогава какво искате от мен?

Михаил. Жена ми поръча да я чакам в приемната, но там ми е скучно. Може ли да поседна тук?

Докторът. По-добре в приемната.

Михаил. Не, по-добре тук.

Докторът. Добре. Но при условие, че ще мълчите.

Михаил. Дума няма да обеля.

Докторът. Няма да забравите обещанието си, нали?

Михаил. Аз нищо не забравям.

Докторът. *(Въздъхва.)* Чудесно.

Михаил кротко сядва в ъгъла. Докторът търси в компютъра историята на заболяването – вижда се, че е безрезултатно. Докторът, за всеки случай, се обръща към Михаил.

Докторът. Случайно да си спомняте, писахме ли история на вашето заболяване?

Михаил. Да, писахте.

Докторът. Кога? Днес сутринта?

Михаил. Не, много отдавна. Преди година-две.

Докторът. Сигурен ли сте?

Михаил. Разбира се, че съм сигурен.

Докторът. Тогава защо я няма в компютъра?

Михаил. Не знам. Да ви помогна ли?

Докторът. Няма нужда. *(Пак започва да се рови в компютъра.)*

Влиза Жена, облечена с безупречен английски костюм. Движенията и са уверени, говори ясно и отчетливо.

Жената. Добро утро.

Михаил. *(Радостно.)* Ти ли си?

Жената. Както виждаш, скъпи.

Михаил. Без тебе ми е много терсене. Колко е хубаво, че дойде.

Михаил и Жената се прегръщат и се целуват.

Жената. Оправи си ризата и се среши. Как се чувстваш?

Михаил. Чудесно.

Докторът. Извинявайте, вие коя сте?

Михаил. Това е жена ми.

Жената. *(Подава на Доктора ръка.)* Аз съм, както ви е известно, Жана Колоколчикова.

Докторът. *(Гледа тъпо.)* Много ми е приятно.

Жана. Не ви ли попречих?

Докторът. Не, ни най-малко. Извинявайте. Седнете. *(Дръпва Михаил настрани.)* Коя е тази жена?

Михаил. Нали ви казах – това е жена ми.

Докторът. Но нали само преди малко, на същото това място, прегръщяхте друга жена и също казахте, че тя е жена ви?

Михаил. Докторе, вие имате халюцинации. Трябва да се лекувате. Тук не е идвала никаква жена.

Докторът, съвършено объркан, взема поредната доза капки. Окопитва се и се обръща към Жана.

Докторът. Надявам се, че няма да се засегнете, ако помоля да ми покажете някакъв документ за самоличност.

Жана. Странно желание. Но както кажете. Ето шофьорската ми книжка (*Подава я на Доктора.*) Жана Колоколчикова. Ако нямате нищо против..

Докторът внимателно разглежда шофьорската книжка и я връща на Жана.

Докторът. (*В недоумение.*) Редовна е.

Жана. Съмнявахте ли се? Аз няма да ви искам документ за самоличност, защото знам кой сте. Май няма да е излишно да поискам дипломата ви, но това е работа на прокуратурата, а аз съм адвокат. Заповядайте визитката ми.

Докторът. На какво дължа това посещение?

Жана. Обезпокоена съм за здравето на мъжа си.

Докторът. Аз също. Но предпочитам да говорим за това насаме.

Жана. (*Към Мъжа.*) Съспи, почакай ме в приемната, ще си тръгнем заедно.

Михаил послушно излиза.

Докторът. Кажете, знаете ли, че вашият... ъ-ъ-... мъж е болен?

Жана. Имах си хас да не знам.

Докторът. А знаете ли от какво е болен?

Жана. Той страда от загуба на паметта.

Докторът. И откога?

Жана. (*Изумена.*) Как „откога“?

Докторът. Откога има тези оплаквания.

Жана. (*Изумен.*) А вие не знаете ли?

Докторът. Защо трябва да знам?

Жана. Но вие го лекувате вече две години, ако не и повече!

Докторът. Аз? Две години?

Жана. Докторе, какво ви става? Как е възможно да лекувате болни, щом вие самият не помните нищо?

Докторът. Добре, да речем, че са две години. Разкажете ми за заболяването на мъжа си по-подробно. Тежко ли ви е с него?

Жана. Има ли жена, на която да е лесно със собствения и мъж?

Докторът. Да не навлизаме в личните проблеми, да поговорим за медицинските. В какво точно се проявява болестта му?

Жана. Той помни много сложни неща, станали преди много години, а забравя най-елементарното. Например може да си сипе кафе и да забрави да го изпие. Или два пъти да пие едно и също лекарство.

Докторът. Това ми се случва и на мене.

Жана. И аз така подозирам.

Докторът. Как понасяте живота си с него?

Жана. Аз съм човек на дълга. Аз върша не това, което ми харесва, а това, което съм длъжна да върша. Ям не това, което обичам, а това, което съдържа по-малко калории. Срещам се не с тези, които са ми приятни, а с тези, които са ми полезни. Живея не с мъжа, с когото бих искала, а с този, който ми се е паднал. Безполезно е да страдам и да се оплаквам. Трябва да се работи, да си теглиш юлара и да си носиш кръста.

Докторът. Възхищавам ви се.

Жана. Благодаря. В края на краищата, бившият ми мъж не е чак толкова лош човек. Има и по-лошо. Повтарям си го по сто пъти на ден. Има и по-лошо. Има и по-лошо. Всяка жена трябва да си го повтаря. Има и по-лошо.

Докторът. Защо казахте „Бившият ми мъж“? Разведени ли сте?

Жана. Не, разбира се. Имаме законен брак. Но що за мъж е този, който се разсейва и забравя да прави това, за което един мъж и една жена се събират? Разбирате ли за какво говорям?

Докторът. Хм... И какво правите в такива случаи? Напомняте ли му?

Жана. Ако на един мъж трябва да се напомнят подобни неща, значи работата е загубена.

Докторът. Така е.

Жана. Знаете ли до какъв извод стигнах, благодарение на юридическата си практика? Колкото повече се разсейват мъжете, толкова повече страдат жените.

Докторът. До същия извод ни довежда и лекарската практика. Но кажете ми, не ви ли е идвало наум, че неговата „разсеяност“ може да се обясни с това, че... ъ-ъ...

Жана. Че има друга жена?

Докторът. Вие го казахте, не аз.

Жана. Не ме размивайте. Изключено е.

Докторът. Така ли? А какво ще направите, ако ви кажа, че малко преди вас, тук е идвала една... Как да се изразя... Естествено, това е само едно предположение...

Жана. Не го усуквайте, докторе. Кажете го направо. Аз не съм от малодушните.

Докторът. Не бива да му се сърдите. Според мен той просто не помни, коя е жена му.

Жана. Помни, той, помни. *(Вика мъжа си. Той влиза.)* Скъпи, кажи на този човек как се казвам аз?

Михаил. Да не би да не знае?

Жана. Знае той, но е забравил. *(Иронично.)* Този човек страда от загуба на паметта.

Михаил. *(Към Доктора.)* Искрено ви съчувствам.

Докторът. И аз самият си съчувствам.

Михаил. Защо не се лекувате? Мога да ви препоръчам един много добър доктор. Ето визитната му картичка.

Докторът. *(Поглежда визитката.)* Благодаря ви, но това е моята визитка. Кажете ми по-добре, коя е тази дама?

Михаил. Вие задавате странни въпроси. Мислите ли, че не знам как се казва жена ми?

Жената, с която се познавам от училище?

Докторът. Ама кажете най-последно, как се казва?

Михаил. Жана. Защо?

Жана. Нищо, скъпи. Почакай още малко в приемната. Само не излизай навън.

Михаил излиза.

Докторът. Странно. Ако тя не е била жена му, коя ще е била тогава?

Жана. Кой?

Докторът. Жената, която беше тук преди вас.

Жана. Аз май се сещам коя е тя.

Докторът. *(С интерес.)* Така ли? Коя е тя?

Жана. Курва и интригантка.

Докторът. На бъдете толкова крайна. Беше доста привлекателна.

Жана. За съжаление, курвите винаги са привлекателни. За разлика от нас, почтените жени.

Докторът. Така си е. Вие познавате ли я или не?

Жана. Разбира се, че не я познавам, как бих могла да я познавам? Аз не общувам с подобни жени. Освен това никаква жена не е идвала и вие прекрасно го знаете.

Докторът. Идва.

Жана. Не е идвала.

Докторът. Идва. *(Търка си челото.)* А може пък наистина да не е идвала.

Жана. Извинявайте, искам да проверя там ли е Михаил.

Жана излиза и веднага се връща.

Докторът. Там ли е?

Жана. Да. Трябва постоянно да го държа под око. Но да оставим жените настрана и да минем направо към въпроса за състоянието на мъжа ми. Не съм дошла тук да слушам врили-некипели, а да получа справка за болестта му.

Докторът. За да му изготвя справка, трябва първо да изуча болестта му. Затова искам да ви попитам от колко време...

Жана. *(Прекъсва го.)* Първо на първо аз вече сто пъти съм ви разказвала всичко от игла да конец.

Докторът. *(Изумен.)* Кога?

Жана. *(Без да го слуша.)* И второ, вместо да задавате излишни въпроси, намерете историята на заболяването му. Тя е в компютъра ви. Там е записано всичко.

Докторът. Не съществува никаква история на неговото заболяване.

Жана. Как да ви разбирам? Не вярвам да сте толкова небрежен, че да не сте я попълвали постоянно. Подобна немарливост граничи със служебно престъпление!

Докторът. Вие се самозабравяте!

Жана. Ни най-малко. Не съм аз, тази, която страда от загуба на паметта. И нека ви напомня, че историята на заболяването не е само медицински, а и юридически документ. В случай, че някой болен реши да се жалва от вас, историята на заболяването удостоверява, дали е правилно назначеното от вас лечение. Вие или не сте попълвали формулярите или умишлено сте ги изтрили, с цел укриване от финансовите органи на хонорарите, които сме ви плащали за посещенията.

Докторът. Не сте ми плащали нищо!

Жана. Не се плашете, няма да си искаме парите назад. Единственото, което ми трябва, е справка за тежкото състояние на мъжа ми и историята на заболяването му.

Докторът. Справка мога да ви дам, но...

Жана. *(Непреклонно)* И историята на заболяването също.

Докторът. Откъде да я взема?

Жана. От компютъра. От бюрото си. Откъдето искате. Намерете я, възстановете я – откъде, не ме интересува!

Докторът не е на себе си, не знае какво да прави. Той грабва шишенцето с капките, вижда, че са свършили и се скрива зад паравана, където са лекарствата му. Жана му вика през преградата.

След един час историята на заболяването да е готово. Точно след шейсет минути идвам да я взема! *(Тръгва към изхода, но се спира до вратата.)* И не се опитвайте пак да си търсите някакво оправдание, като миналия път.

Жана се отправя към изхода. На вратата се сблъсква с нов посетител. Това е солиден мъж, с официален костюм. Те се споглеждат многозначително. Жана излиза. Мъжът влиза в кабинета. Той внимателно разглежда стаята, не забелязва веднага излезлия из-зад паравана Доктор. Като го вижда, Мъжът се стряска.

Докторът. *(Успял е да се овладее.)* С какво мога да ви бъда полезен?

Мъжът. *(Трепва.)* Аз... аз... аз...

Докторът. Кой сте вие?

Мъжът. Аз... аз... аз...

Докторът. Да... вие сте! Не съм аз, мамка му!

Мъжът. Аз... Аз не мисля, че името ми има някакво значение за вас.

Докторът. Тогава защо не ми го кажете?

Мъжът. Наистина, защо?

Докторът. Е, и аз това казвам – защо?

Мъжът. Виждате ли, и двамата казваме „защо“.

Докторът. Защо все пак не ми кажете как се казвате?

Мъжът. Защото не е необходимо.

Докторът. Престанете да се правите на интересен и кажете направо от какво сте болен?

Мъжът. Мога ли да поговоря с вас като мъж с мъж?

Докторът. Дори и да искаме не можем да си говорим като жена с жена.

Мъжът. Прав сте.

Докторът. Е, казвайте какво има, не се притеснявайте – какво ви е?

Мъжът. Не знам откъде да започна.

Докторът. По-смело, няма нищо срамно. С такива проблеми, като вашият, се сблъсква, едва ли не, всеки мъж

Мъжът. Откъде знаете какви са проблемите ми?

Докторът. Досещам се.

Мъжът. Няма как да се досетите. Работата е там, че... Как да ви кажа...

Докторът. Не се смущавайте. Вие сте при лекар. Тук се пази тайна.

Мъжът. *(След известно колебание.)* Е, добре. Честно казано, отначало мислех да се престоря на болен. А сега реших – защо да не му кажа всичко както си е?

Докторът. Не сте ли болен?

Мъжът. Не.

Докторът. Тогава какво търсите тук?

Мъжът. Търся една жена.

Докторът. Да ви открия ли една тайна? Аз не съм жена.

Мъжът. Не ми е до шеги. Работата е доста сериозна.

Докторът. Каква ви се пада тя? Да не би да е жена ви?

Мъжът. *(След известно колебание.)* Да.

Докторът. Какво общо имам аз?

Мъжът. Знам, че току-що е била тук.

Докторът. Не давам информация за пациентите си.

Мъжът. Този път ще направите едно изключение.

Докторът. Интересно защо?

Мъжът. Защото я обичам до безумие.

Докторът. Жена си ли?!

Мъжът. Да. Защо?

Докторът. Нищо. Много трогателно, че я обичате до безумие.

Мъжът. Та къде е тя?

Докторът. Жена ви не е идвала тук.

Мъжът. Идвала е, знам със сигурност.

Докторът. Как се казва?

Мъжът. Колоколчикова.

Докторът. *(Поразен.)* Колоколчикова? Сигурен ли сте?

Мъжът. Сигурен съм.

Докторът. Не е ли Бубенчикова?

Мъжът. Не.

Докторът. Не е ли Птенчикова или Стаканчикова?

Мъжът. Ама моля ви се!

Докторът. Така... *(Развълнувано крачи из стаята.)* Значи вашата жена се казва... Ще ми напомните ли как беше?

Мъжът. Колоколчикова.

Докторът. Чудесно. Като влизахте в кабинета се разминахте с една особа. Помните ли?

Мъжът. Да нямате предвид жената с втален английски костюм, тъмни очи, бенка на лявата буза, с лилаво копринено шалче и черна чанта?

Докторът. Точно тя. Какво ще кажете за нея?

Мъжът. Нищо. Не и обърнах ни най-малко внимание.

Докторът. Така... Не сте и обърнали внимание. Ни най-малко. *(Вбесено.)* Измитайте се от тук и да не сте припарили повече.

Мъжът. Докторе, не ви разбирам. Защо вие...

Докторът. *(Прекъсва го.)* Защото току-що се разминахте с мадам Колоколчикова, щяхте да се блъснете в нея. Да допуснем, че не сте я забелязали. Но и тя се размина с вас без да и трепне окото!

Мъжът. Нямам представа коя е тя. Никога по-рано не съм я виждал!

Докторът. Значи тя не е жена ви?

Мъжът. Ама разбира се, че не е! Освен това аз съм разведен. Вече две години.

Докторът. Как така сте разведен? Нали обичате жена си до безумие?

Мъжът. Да, да, разбира се... След това пак се ожених.

Докторът. Пак ли се оженихте? Чудесно. И как казахте, че се казва жена ви?

Мъжът. Колоколчикова. Марина Колоколчикова.

Докторът. Как казахте? Марина?

Мъжът. Да, Марина.

Докторът. Но тя е омъжена! За Михаил.

Мъжът. *(Поразен.)* За какъв Михаил?

Докторът. За мъжа си.

Мъжът. Това не може да бъде! Тя не е омъжена! Искам да кажа, че е омъжена за мен.

Докторът. *(Замислено.)* Това май обяснява някои неща... Та какво искате от мен?

Мъжът. Знам, че е идвала тук. Възможно е пак да дойде. Помогнете ми да се срещна с нея.

Докторът. Не се занимавам с издирване на чужди жени. Не съм сигурен, че Марина е ваша жена. И не съм сигурен, че се казва Марина. Не съм сигурен, че ще дойде тук. И изобщо не вярвам, че тя съществува.

Мъжът. Съществува, разбира се!

Докторът. Тогава вървете си вкъщи и я чакайте. *(Побутва го към изхода.)*

Мъжът. *(Съпротивлява се.)* Докторе, моля ви...

Докторът. С нищо не мога да ви помогна. Довиждане. Не от тук – тази врата е за пациенти. От тук, моля.

Докторът изпраща Мъжа през черния вход и остава сам до бюрото с валериана. На лицето му е изписано недоумение.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Докторът е в кабинета си. Влиза Марина, облечена официално.

Марина. *(Весело.)* Добър ден, Докторе! Ето ме и мен!

Докторът. *(Студено.)* Всъщност, коя сте вие?

Марина. *(Изумена е, но не без кокетство.)* Боже, не ме ли помните? За половин час да забравите всичко! Преоблякох се и вие не ме познахте!

Докторът. Веднага ви познах. Точно затова искам да знам, всъщност коя сте вие. Покажете ми паспорта си.

Марина. Защо?

Докторът. Защото вие дори не се представихте.

Марина. Казвам се Марина, нали знаете?

Докторът. Откъде да знам, че наистина се казвате Марина? Дори и да сте Марина, това все още нищо не значи. Документите, ако обичате.

Марина. Не нося документи със себе си.

Докторът. Пак повтарям – искам да видя някакъв документ.

Марина отваря чантичката си, рови се в нея, но вместо документи изважда носна кърпичка и започва да си бърше сълзите.

Докторът. *(Обезпокоен.)* Какво има?

Марина не отговаря. Докторът налива вода от гарафата и я подава на Марина.

Марина. *(Отблъсква чашата.)* Оставете ме!

Докторът. Защо? Какво има? Да не ви обидих с нещо?

Марина. А вие как мислите?

Докторът. За кое?

Марина. *(През сълзи.)* И питате още. Вие ми направихте силно впечатление, нещо повече – вие ми харесахте... Даже ми се стори, че и вие не сте безразличен към мене. Аз идвам при вас с открито сърце и в крайна сметка срещам какво? Студенина, недоверие, оскърбителни въпроси... *(Хлипва.)*

Докторът. Успокойте се..

Марина. Пуснете ме да си ходя.

Докторът. Вие не знаете всички обстоятелства. Работата е там, че, докато ви нямаше, тук се отби... Няма значение.

Марина. Кой се отби? Друга жена ли?

Докторът смутено мълчи.

Марина. И тя каза, че му е жена?

Докторът. Да.

Марина. А вие? Повярвахте ли? Малко ли откачалки идват при вас?

Докторът. Там е работата, че и Михаил я представи за своя жена.

Марина. А вие не знаете ли, че той има проблеми с паметта? Идвала ли е изобщо някаква жена?

Докторът. Да, разбира се.

Марина. *(Отива до вратата, вика мъжа си.)* Скъпи, ела за малко.

Влиза Михаил.

Марина. Кажи, докато ме нямаше, идвала ли е тук някаква жена?

Михаил. *(Безгрижно.)* Не съм виждал никого.

Марина. Да е казвала, че е твоя жена?

Михаил. Как ще го каже, като не е идвала.

Марина. И ти не си я представял на доктора като своя жена?

Михаил. Прекрасно знаеш, че ти ми единствената. *(Целува я.)*

Марина. Благодаря ти, скъпи. *(На Доктора.)* Сега повярвахте ли ми?

Докторът. Какво да ви кажа... Между другото, има още едно обстоятелство... Освен жената, тук беше и един мъж...

Марина. И какво?

Докторът. Той каза, че ви е мъж.

Марина. Че ми е мъж? *(Смее се.)* Боже мой, не им е лесно на психиатрите! Какви ли не хора се мъкнат при вас! *(Продължава да се смее.)*

Докторът. Защо се смеете?

Марина. А този, същият, не ви ли каза, че е Наполеон?

Докторът. Не. Твърдеше само, че е ваш мъж. Защо скрихте това от мен?

Марина. Ама ето го мъжа ми, стои пред вас! Искате доказателства ли? Добре. *(На мъжа.)* Скъпи, свали си ризата и покажи на доктора каква бенка имаш под лявата плешка.

Михаил послушно си съблича ризата. Докторът разглежда бенката.

Марина. Уверихте ли се?

Докторът. Да.

Михаил. Докторе, а тази бенка не е ли опасна?

Докторът. Не.

Михаил. *(Упорито.)* Все пак ще ви помоля да я махнете. Страхувам се, да не се изроди в рак.

Докторът. Уверявам ви, че е безобидна. И после аз не съм хирург.

Михаил. Може да го направим веднага. *(Пак си съблича ризата.)*

Докторът. *(Измъчено.)* Нали ви казах, че не съм хирург.

Михаил. А какъв сте, уролог? Ами чудесно! Щом сте уролог, то искам веднага да ви покажа...

Марина. *(Прекъсва го.)* Недей, мили, не бива да притесняваш доктора. Облечи си ризата.

Михаил послушно си облича ризата.

Марина. А сега си свали панталоните и покажи на доктора...

Михаил започва да откопчава колана си.

Докторът. Недейте, вярвам ви.

Марина. Само исках да ви покажа още една бенка на...

Докторът. Разбрах. Няма нужда.

Михаил. Да си свалим ли панталоните или не?

Докторът. Няма нужда.

Михаил. Предпочитам да ги свалия. Щом сте уролог, аз искам да ви покажа...

Марина. *(Прекъсва го.)* Благодаря ти, мили, няма нужда. Почакай ме, моля ти се, в приемната. *(Настойчиво.)* Запомни ли? Никъде не излизай. След малко се прибираме в къщи.

Михаил излиза.

Докторът. Извинявайте, че се усъмних във вас. Трябва да призная, че онзи мъж ме обърка.

Марина. А вие сигурен ли сте, че изобщо е идвал някой?

Докторът. Как така да не съм сигурен? Разбира се, че е идвал! *(Спомня си за проблема си.)*

Макар че... Вие мислите, че никой не е идвал, така ли?

Марина. Няма значение.

Докторът. Не, струва ми се, че идва един мъж. Както и да е. Да допуснем, че той е бил побъркан. Но онази жена ми показа документите си, а вие, ще ме извините, но аз даже не знам как се казвате.

Марина. Как така не знаете? Тази сутрин ми звънихте два пъти и ме нарекохте Марина.

Докторът. *(Съкрушен.)* Да, наистина... Как забравих... Но разбирате ли, аз не знам дали...

Марина отваря чантата си, прибира кърпичката, изважда пудриера и се пудри. Прибира пудриерата и възкликва радостно.)

Марина. А, ето, имам документ! Даже със снимка! Това е шофьорската ми книжка. Ето, вижте.

Докторът. Няма нужда, вярвам ви.

Марина. Сега ми вярвате, а след малко пак ще спрете да ми вярвате. Всички мъже сте еднакви. Вижте, все пак.

Докторът неохотно взема шофьорската книжка.

Марина. Какво пише там?

Докторът. „Марина Колоколчикова”.

Марина. Има ли печат?

Докторът. Има.

Докторът връща на Марина шофьорската книжка. Тя я прибира в чантата си и изважда от там снимка.

Марина. Мъжът ми каза ли ви, че сме учили в едно и също училище?

Докторът. Кой мъж? Михаил? Каза ми.

Марина. Тук сме още като деца. Смешни сме, нали?

Докторът. Вие почти не сте се променили.

Марина. Благодаря. А тук вече сме като големи.

Докторът. Това сигурно е преди сватбата?

Марина. Да.

Докторът. Колко сте красива тук!

Марина. *(Кокетничи.)* Искате да кажете, че сега не съм?

Докторът. Сега сте още по-красива.

Марина. Благодаря. *(Прибира снимките.)* Колко сте галантен. Не знам дали е идвала тук някаква жена, но съм сигурна, че и нея сте поканили на вечеря.

Докторът. Честна дума, не съм канил никого! И изобщо никой не е идвал! *(Объркан.)* Или все пак е идвал? Нещо става с мен... Явно трябва да се разделям с професията. *(Кане си поредната порция капки.)*

Марина. *(Отнема му шишенцето.)* Престанете с тия капки. Вие лекар ли сте или не?

Докторът. *(Въздъхва.)* Лекар съм. *(Объркан.)* Или не съм? *(Окопитва се.)* Какви са тези глупости? Разбира се, че съм лекар.

Марина. Щом сте лекар, значи пациентите ви носят коняк. Носят ли ви или не?

Докторът. *(Несигурно.)* Носят, разбира се.

Марина. Налейте си едно двойно. Веднага ще помогне.

Докторът. Сега ще видим. *(Отваря барчето.)* О-о, коняк има колкото щеш. *(Радостно.)*

Значи съм лекар. *(Изважда една бутилка.)* Вие ще ми правите ли компания?

Марина. Още не съм ви простила.

Докторът. Ама, моля ви се!... Хайде да пийнем. *(С треперееща ръка налива коняк в чашиите.)*

Марина. *(Гледа го със съжаление.)* Погледнете се в огледалото – очите ви блуждаят, ръцете ви треперят. Какво става с вас?

Докторът. Признавам, че днес не съм във форма. Уморен съм, забравям, мозъкът ми е объркан, вие ми се свят... Опасявам се че, че това няма друго име, освен старост.

Марина. Нищо подобно. Просто имате нужда от нежна, грижлива женска ръка, това е. Женен ли сте?

Докторът. Дали съм женен? Чакайте да съобразя... *(Замисля се.)* Сега съм в такова състояние, че даже това не мога да си спомня. *(Идва на себе си.)* Какво говоря? Разбира се, че помня. Вдовец съм.. Децата ми са порастнали, живеят отделно, отдавна съм ги забравил. Почточно те са забравили за мен. Аз съм съвсем самотен... Не разбирам какво става с паметта ми? Толкова внезапно...

Марина. Не страдайте от това.

Докторът. Бих ли могъл да страдам, когато вие сте до мен? Знаете ли, аз даже завиждам на мъжа ви. Готов съм да забравя всичко – самотата, изтощителната работа, данъците, завистливите колеги, свадливите съседи, досадните пациенти с вечните си оплаквания и болести, а дори и собствените си болезки. Готов съм да не мисля за нищо, нищо да не помня, само да седя до една красива жена на чашка коняк, без да се притеснявам, че вече съм стар за нея или, че скоро ще остареея, готов съм да забравя всичко и да се наслаждавам на мига.

Марина. Ами хайде, де! Разкажанието, съжалението и изводите ще правим после, сега хайде да се радваме на живота. *(Вдига чаша.)* Наздраве и успех! За щастието!

Докторът. Благодаря. Толкова ми е хубаво с вас. Сякаш излъчвате светлина. Сигурно сте щастлив човек.

Марина. Да не мислите, че ми е леко? И аз знам какво е самота.

Докторът. Вие си имате Михаил.

Марина. Между другото трябва да проверя, дали не е изчезнал. *(Излиза и веднага се връща.)*

Докторът, в това време, критично се гледа в огледалото.)

Докторът. Наред ли е всичко?

Марина. Да. Сигурно ви е странно, че толкова се безпокоя за него, но аз много го обичам. Толкова много, че заради него съм готова на всичко. *(След пауза.)* Но това не ме спасява от самотата.

Докторът. Толкова добре ви разбирам! *(Хваща я за ръката.)*

Марина. *(Не си отдръпва ръката.)* Време е да си вървя.

Докторът. Не бързайте.

Марина. Трябва да закарам Михаил в къщи. *(Понечва да си тръгне.)*

Докторът. *(Задържа я.)* Ще се видим ли пак днес?

Марина. Ако вие не размислите и не забравите.

Докторът. *(Пламенно.)* Аз, да размисля? Да забравя? Че аз... *(Пак се сеца за внезапно връхлетялата странна разсеяност и млъква.)* Аз ще си запиша. За всеки случай. *(Отбелязва нещо в дневника си.)*

Марина. *(Става.)* И да не забравите да пригответе историята на заболяването, а също и справката.

Докторът. За вас съм готов на всичко. Да ви изпратя ли?

Марина. Не, благодаря. Моля ви, наглеждайте мъжът ми да не изчезне, докато търся такси.

Марина излиза. Докторът е ободрен, подсвирква си и сяда пред компютъра.

Влиза Мъжът. Поведението му е съвсем различно от първата среща. Жестовете му са уверени и решителни.

Докторът. Пак ли сте вие?

Мъжът. Както виждате.

Докторът. Какво искате, всъщност?

Мъжът. Аз водя едно малко частно разследване.

Докторът. Веднага разбрах, че сте ченге.

Мъжът. Аз не съм ченге. Аз съм финансов агент.

Докторът. Ако сте данъчен инспектор, покажете си документите.

Мъжът. *(Рязко.)* Къде е Марина?

Докторът. Вие нея ли следите?

Мъжът. Може и така да се каже.

Докторът. За съжаление, не мога да ви помогна с нищо. Както виждате, тя не е тук.

Мъжът. Вече засякох, че преди двайсет минути влезе тук.

Докторът. Но не сте засекли, че излезе преди минута.

Мъжът. Ще се върне ли?

Докторът. Не знам. Какво искате от нея?

Мъжът. Нямам право да ви кажа.

Докторът. Щом нямате право, не казвайте. Всичко хубаво.

Мъжът. Аз съм длъжен да я намеря незабавно, разбирате ли? Това е въпрос на живот и смърт.

Докторът. Тук не е детективско бюро. Така че идете да я търсете на улицата. И моля ви, не ми губете времето. Между другото, посещенията при мен струват много скъпо.

Мъжът. Готов съм да платя, ако ми помогнете да я намеря.

Докторът. Аз не вземам рушвети.

Мъжът. Нима?

Докторът. Аз получавам хонорари.

Мъжът. Тогава съм готов да платя хонорар.

Докторът. Плащат ми за лечение, а не за предоставяне на информация. Пожелавам ви успех и не ми пречете повече. При мен се идва след предварително уговорен час. *(Вежливо насочва Мъжа към задния вход.)* Моля! Не, не оттам. Тази врата е за пациентите ми.

Мъжът. Щом е така, ще ви изпратя данъчен инспектор. *(Внимателно гледа Доктора.)*

Какво, изплашихте ли се?

Докторът. Не особено.

Мъжът. А би трябвало. Сигурен съм, че не обичате да си плащате данъците.

Докторът. Аз ли? Защо?

Мъжът. Да, вие.

Докторът. Аз!?

Мъжът. Вие.

Докторът. И какво от това? Кой обича да плаща данъци?

Мъжът. Да вземем да направим една ревизия, а?

Докторът. Моля. Аз знам как да си крия доходите.

Мъжът. Аз пък знам как да ги откривам.

Докторът. Стига сте ме заплашвали. Нали ви казах, че не се страхувам от проверки.

Мъжът. Защото не вземате подкупи, така ли?

Докторът. Не. Защото давам подкупи. Всичко хубаво

Мъжът. (*Променя тона.*) Докторе, разбирате ли, това е частно разследване, което няма нищо общо нито с медицината, нито с данъците. Трябва ми Марина.

Докторът. Довиждане. Изходът е от тук.

Мъжът. (*Задържа се на вратата.*) Докторе, кажете ми все пак, тя защо идва при вас? Има ли нещо между двама ви?

Докторът. Вас това не ви засяга.

Мъжът. Да не е болна?

Докторът. Всички подробности, относно моите посетители, болни или здрави, не излизат извън този кабинет.

Мъжът. (*Сухо, почти заплашително.*) Чудесно. Но аз усещам, че между вас има някаква връзка и съм задължен да ви предупредя: внимавайте!

Докторът. В какъв смисъл?

Мъжът. Във всякакъв смисъл. Тя се самозабравя и сама не знае какви ги върши. (*Тръгва към изхода.*) Ако все пак я видите, кажете и, че ще се опитам да я намеря вкъщи и ако не успея, пак ще се върна.

Докторът. Не смятам да ви пускам повече тук.

Мъжът. Аз пък, не смятам да ви питам.

Мъжът излиза. Докторът пак сяда зад компютъра. Връща се Марина.

Марина. Още ли не съм ви омръзнала?

Докторът. Толкова бързо намерихте такси?

Марина. Не съм търсила такси... Реших да прибера мъжа си с моята кола. Паркирала съм съвсем наблизко. Пазете го още две минути, може ли? (*Внимателно се вглежда в Доктора.*) Какво се е случило?

Докторът. Току-що ви търси пак она... Ами... Мъжът ви.

Марина. Нали ви казах, че нямам никакъв мъж! Освен Михаил, разбира се.

Докторът. Не знам, не знам... Той ме предупреди, да съм предпазлив с вас. Даже направи опит да ме сплаши.

Марина. Каза ли ви за какво става дума?

Докторът. Не, но каза, че е нещо много важно. Било въпрос на живот и смърт.

Марина. (*Много смутена.*) Аз май се досещам за кого става дума.

Докторът. Той наистина ли ви е съпруг?

Марина. Не съвсем...

Докторът. Не съвсем?

Марина. Съвсем не. Той е мой колега... По-точно – даже шеф.

Докторът. Наистина ли?

Марина. Кълна се.

Докторът. И каква толкова важна работа има с вас?

Марина. Дреболия. Просто той, как да ви кажа... малко си пада по мен и е доста ревнив. Наплашил е всичките ми познати. През цялото време ме гони да изяснява нещо, да си говорим за нещо... И винаги всичко е много спешно.

Докторът. Ясно.

Марина. Тогава отивам за колата.

Докторът. (*Задържа я.*) Не ми се иска да ви пуска.

Марина. (*Внимателно издърпва ръката си.*) Веднага се връщам. Само след минутка.

Докторът. И пак ще изчезнете.

Марина. *(Целува го по бузата.)* За да се срещнем довечера.

Марина излиза. Докторът щастливо се усмихва. Приближава се до огледалото и критично се оглежда, оправя си вратовръзката и косата, изважда от шкафа друго по-ярко сако, облича го. Влиза Жана, изпълнена с още по-голяма решителност от предния път. Докторът, който се готви да посрещне гостенката си с отворени обятия, е неприятно учуден.

Докторът. Вие ли сте?

Жана. А вие кого очаквахте?

Докторът. Една друга жена. Жената на вашия мъж. Тоест... Исках да кажа – жената на Михаил. Тоест...

Жана. Жената на Михаил съм аз.

Докторът. Сега вече много се съмнявам в това.

Жана. За пръв път срещам доктор, който вместо да лекува, се занимава с разследвания. Историята на заболяването готова ли е?

Докторът. Не. Но дори да беше готова, нямаше да ви я дам. Коя сте вие, всъщност?

Жана. Предвидила съм, че ще търсите повод да се изплъзнете и затова мъкна цяла торба документи. *(Показва му старателно наредена папка с документи.)* Ето ви паспорта ми. Ето брачното ни свидетелство. Ето актове за раждане на децата, където, между другото, са указани и имената на родителите, тоест моето и на мъжа ми. Ето сватбени снимки – тука сме двамата, а тука с гости, а тука сме снимани с децата. Това са сметки за ток и други разходи – пак на наше име. Доволен ли сте сега?

Поразеният доктор прехвърля документите и ги връща на Жана.

Докторът. Аз... Аз... *(Посяга към капките, но премества шишенцето и си налива солидна доза коняк.)* Излиза, че вие все пак сте жена му?

Жана. А коя съм, според вас, баба му?

Докторът. Откровено казано, не знам какво да мисля. *(Отново грабва бутилката.)*

Жана. *(С властен тон.)* Оставете чашата! *(С решително движение премества бутилката надалече.)* Започвам наистина да се страхувам за здравето на мъжа си.

Докторът. Защо?

Жана. Защото виждам, че лекарят му е алкохолик.

Докторът. Аз съм пълен въздържател.

Жана. Виждам.

Докторът. Вие наистина ли сте жена му?

Жана. Защо това толкова ви учудва?

Докторът. Аз не бих се чудил ни най-малко ако... Ако не беше другата жена...

Жана. *(Твърдо.)* Що се касае до другата жена, тя е в резултат на алкохолно помрачение или плод на вашето разстроено въображение. Като юрист аз знам, че лекарите-психиатри, вследствие на постоянните си контакти с побъркани хора, трудно опазват душевното си здраве. Така че забравете тези бълнувания. Друга жена няма.

Докторът. Има!

Жана. Не е идвала и не би могла. Вие не се контролирате. Имате проблеми с мозъка. Вие дори сте забравили, че лекувате мъжа ми вече две години. Загубили сте историята на заболяването му. Може да е по небрежност, но може и умишлено да сте я изтрили от компютъра. Нищо друго не ни остава, освен да я възстановим. По закон, вие сте били длъжен да попълвате редовно историята на заболяването. Ще ви бъде много трудно да обясните в съда, защо не сте го правили.

Докторът. *(Нервно.)* Какъв съд?

Жана. Съдът, към който смятам да се обърна. Имам намерение да настаня мъжа си в лечебно заведение и вие прекрасно знаете, че за това е нужна изчерпателна картина на заболяването му.

Докторът. Вие искате да затворите мъжа си в лудница?

Жана. Подбирайте си думите. Ако има някой, когото искам да затворя в лудница, това сте вие. И мога да го направя, защото знам как. Погледнете се в огледалото, вижте обезумялата си физиономия и ще се убедите, че съм права.

Докторът. Признайте си, че ви е писнало от мъжа ви и искате да се избавите от него.

Жана. Първо, това си е лично моя работа. И второ, дори и така да е, какво от това? Той може да има право да забравя задълженията си, но аз нямам право да пренебрегвам моите. *(С презрение.)* Поне това проумявате ли, докторе?

Докторът. „Задължения”, „права”... Веднага си личи, че сте юрист.

Жана. А това, че съм жена не си ли личи веднага?

Докторът. Не. Вие приличате повече на „Статуята на свободата”.

Жана. Очаквах повече разбиране от един доктор.

Докторът. Какво искате от мен?

Жана. Историята на заболяването и справката.

Докторът. Добре, елате утре, ще ви я изготвя.

Жана. До утре ще измислите нещо друго. Трябва ми още днес. Веднага.

Докторът. Сега имам консултации в клиниката. Трябва да излизам.

Жана. Колко време няма да ви има?

Докторът. Около двацет минути.

Жана. Ще почакам.

Докторът. Днес, така или иначе, няма да успея. История на заболяването не се прави толкова бързо, колкото си мислите. Моля, елате утре.

Жана. Не, няма да си тръгна, без да получа документите. *(Демонстративно сяда, взема един медицински справочник и се задълбочава в четене, показвайки, че има намерение да остане задълго и той няма да може да я накара да си тръгне.)*

Докторът. *(Отчаяно.)* Но аз наистина трябва да слеза до поликлиниката.

Жана. Вървете, аз не ви задържам.

Докторът. А вие?

Жана. Аз ще отида да дам на Михаил сандвич, после ще го доведе тук и ще чакам, докато не получим историята на болестта.

Докторът. Е, какво пък... Щом така сте решили...

Докторът си налива коняк, после, след като премисля, посяга към шишенцето с капките, после пак се обръща към коняка и накрая прави компромис – капе капки в чашата с коняка, изпива го и излиза, държейки се ту за главата, ту за сърцето. Жана го изпраща с доволен вид и също излиза.

След малко влизат Марина и Мъжът.

Мъжът. Най-после ви намерих.

Марина. Проследили сте ме.

Мъжът. Да, проследих ви. Защо криете от мен, че сте омъжена?

Марина. Не съм го крила.

Мъжът. Но не сте го споменавали.

Марина. Смятате ли, че една жена трябва непрекъснато да афишира, че е омъжена? Или обратното – че не е омъжена?

Мъжът. Няма нужда да го афишира, но поне да не го крие.

Марина. Аз нищо не крия.

Мъжът. Така ли? *(И тъй като Марина не отговаря, той продължава.)* Вие сте опасна жена.

Марина. Благодаря за комплимента.

Мъжът. Защо не ми казвате цялата истина?

Марина. Дошли сте тук, да си изясняваме личните отношения, така ли?

Мъжът. Не. Темата на разговора ни е много по-сериозна...

Влизат Жана и Михаил.

Марина. Продължавайте, защо млъкнахте?

Мъжът. Този разговор трябва да стане на четири очи.

Марина. Добре, ще го продължим след малко.

Мъжът. Няколко минути мога да изчакам, но повече не.

Мъжът излиза.

Жана. Кой беше тоя?

Марина. Няма значение. Къде е докторът?

Жана. Отиде в клиниката.

Марина. Как е той?

Жана. *(Доволна.)* Втасал е.

Марина. Съвсем?

Жана. Както го гледам – съвсем.

Марина. Отиде в клиниката да лекува или да се лекува?

Жана. Да лекува.

Марина. Ако бях на негово място, аз щях да ида да се лекувам.

Жана. Виждам, че го съжаляваш.

Марина. А ти не го ли съжаляваш?

Жана. Аз съжалявам себе си.

Марина. Той е добър човек.

Жана. И ние не сме лоши.

Марина. Сигурна ли си?

Жана. Не ме измъчвай с въпросите си. И без това страдам от безсъние.

Марина. *(Със съчувствие.)* Изглеждаш зле.

Жана. Ти също.

Марина. Да не мислиш, че ми е лесно?

Жана. А на мене?

Михаил. Честно казано и на мене ми е неприятно.

Жана. *(Язвително.)* На него му било неприятно! За кого според тебе ние двете се правим на маймуни, а?

Михаил. *(Виновно.)* Заради мене.

Жана. Добре поне, че си признаваш.

Пауза.

Михаил. Аз май повече не ви трябвам тук. Може ли да си тръгвам?

Марина. Изключено! Никъде няма да ходиш сам.

Жана. Забранено е да ходиш там, нали знаеш.

Михаил. Не съм дете.

Марина. Престани! Няма да берем страх, че пак ще направиш някоя мизерия.
Михаил. Аз го правя заради вас.
Жана. Благодаря. Достатъчно!
Михаил. Искам да се махна от тук.
Жана. На всички ни се иска.
Михаил. Уморих се.
Марина. Всички се уморихме.
Михаил. Цялата тази работа е тъпа и неприятна. Аз си тръгвам.
Жана. *(Задържа го.)* Стой тука!
Марина. Престани да нервничиш, скъпи. Искаш ли кафе?
Жана. Остави го, достатъчно си го глезила цял живот.
Марина. Какво да правя? Обичам го.
Жана. И аз го обичам. Но не бива непрекъснато да му угаждаме. Пък и откъде ще намериш тук кафе?
Марина. От термоса на доктора.
Михаил. Я по-добре да пийнем коняк. Докторът има в изобилие. *(Отваря бара.)*
Марина. Не, скъпи, не бива. Трябва да сме във форма. Сядай в креслото, отпусни се и си почини. Искаш ли масаж? *(Настанява го в креслото на Доктора, масажира му слепоочията.)* Така добре ли е?
Михаил. Много по-добре. Вие двете толкова ме обичате, а аз ви причинявам единствено неприятности. Да не мислите, че съвестта не ме гризе?
Марина. Успокой се. Знаем, че ти е съвестно.
Жана. Вместо да плямпаш за съвест, вземи и се излекувай!
Михаил. Правя, каквото мога. Но това е безумна страст. Тя е по-силна от мене.
Жана. Не тя е по-силна от теб, а ти си по-слаб от нея.
Марина. Не го упреквай. Не му е сега времето.
Жана. Ти вечно го защитаваш.
Марина. Да не искаш да го нападам?

Пауза.

Жана. Време е да се пръскаме.
Марина. *(На Жана.)* Ела, искам да ти кажа нещо.
Михаил. Аз ще дойда с вас.
Жана. Не, ти стой тук. Така ще бъдем по-спокойни.

Марина и Жана излизат. Михаил остава да седи в креслото на Доктора. Влиза Докторът.

Михаил. Вие кого търсите?
Докторът. Аз ли? Никого.
Михаил. Докторът го няма. Почакайте в приемната.
Докторът. Аз съм Докторът.
Михаил. Откога?
Докторът. Как откога?
Михаил. Откога вие сте докторът?
Докторът. Винаги съм бил аз. И ще си остана аз, докато не се побъркам, което ще стане доста скоро, благодарение именно вас.
Михаил. Ако вие сте докторът, позволете да ви питам нещо. Само не се ядосвайте... Припомнете ми как се казвам.
Докторът. Пак ли забравихте?

Михаил. *(Съкрушен.)* Ами аз... нещо... Само не се ядосвайте.

Докторът. Да не се ядосвам? Бесен съм! Човек може да си загуби паметта, но не чак до там!

Михаил. *(С виновен тон.)* Това ми е за последно, обещавам. Повече няма да забравям.

Докторът. Добре тогава. Вие се казвате... *(Запъва се.)* Вие се казвате... *(Смутено.)* Защо ви е да знаете?

Михаил. Как защо... Ами ако вие ме попитате?

Докторът. Защо да ви питам? Аз знам как се казвате.

Михаил. Е, добре – как?

Докторът. Вие се казвате... Вие се казвате... Един момент... *(Рови се в записките си.)* Вие се казвате... А, ето. *(Тържествено.)* Марина Колоколчикова.

Михаил. Аз – Марина?

Докторът. Не, почакайте... Това май не сте вие. Вие се казвате... Записал съм си някъде... *(Продължава да рови записките си.)* Ето: Михаил. *(Повтаря го с удоволствие.)* Михаил Колоколчиков, да ви вземат мътните.

Михаил. Нали ви помолих да не се ядосвате.

Докторът. *(Пие си лекарството.)* Аз не се ядосвам.

Михаил. *(Напрячно.)* Тогава може ли още един въпрос? Последен. Знаете ли къде живее Михаил Колоколчиков?

Докторът. Подигравате ли се с мен? Вие сте Михаил Колоколчиков.

Михаил. Това го знам. Но не знам къде живея.

Докторът. А колко жени имате, спомняте ли си?

Михаил. *(Напрягнато мисли.)* Не знам.

Докторът. И аз не знам. Вървете в приемната и си спомнете. И не ми пречете да работя. Трябва да напиша... *(Млъква.)* Мамка му, какво трябваше да пиша?

Михаил. Историята на заболяването ми.

Докторът. Точно така. Вие откъде знаете?

Михаил. Не знам.

Докторът. Добре, хайде вървете в приемната и чакайте там.

Михаил тръгва към приемната, но се стира.

Михаил. *(Плахо.)* Докторе...

Докторът. *(Хваща се за главата.)* Какво има още?

Михаил. Знаете ли всъщност, какъв е моят проблем?

Докторът. Липсата на памет?

Михаил. Не. Липсата на пари.

Докторът. Това е проблем за всички.

Михаил. Но за мен е най-важният. *(Неочаквано.)* Дайте ми назаем.

Докторът. Бих ви услужил, но ще забравите да ми ги върнете.

Михаил. Няма да забравя. Ще ви напиша разписка.

Докторът. И ще избягате.

Михаил. Къде ще избягам? Нали паспортът ми е у вас. В краен случай жена ми ще върне парите.

Докторът. Коя от двете?

Михаил. *(Заговорнически.)* Влезте ми в положението.

Докторът. С удоволствие ще ви вляза в положението, но за какво става дума?

Михаил. Нали знаете, че възникват ситуации, в които човек може да има две жени?

Докторът. *(С повишен интерес.)* Вие две жени ли имате?

Михаил. Една.

Докторът. Коя по-точно?

Михаил. *(Колебае се.)* Не знам.

Докторът. Нищо не разбирам.

Михаил. И аз също. Докторе, страшно ми трябват пари. Въпрос на живот и смърт е! Дайте ми назаем. Ще ви ги върна още днес.

Докторът. Колко искате?

Михаил. Поне хиляда долара.

Докторът. „Поне“?

Михаил. Ако имате проблем с хиляда, може да ми дадете и две хиляди.

Докторът. За да се отърва от вас съм готов да дам три.

Михаил. *(Зарадван.)* Бих взел и четири.

Докторът. А-а, чак четири няма да ви дам. Три също. Но хиляда – може. При условие, повече да не ви виждам тук.

Михаил. Става!

Докторът. *(Изважда от портфейла си банкноти.)* Вземете. Кръгом и... ходом марш!

Михаил. Слушам!

Сияещият Михаил бърза да излезе. Докторът се връща при компютъра. Работата не му потръгва. Влиза Марина.

Марина. *(Обезпокоена.)* Къде е мъжът ми?

Докторът. Тука някъде. Току-що разговарях с него.

Марина. Имате доста угрижен вид. Какво е станало?

Докторът. Трябва да ви призная, че попаднах в доста неприятна ситуация. Направо в капан.

Марина. Кажете за какво става дума? Може да успее да ви помогна.

Докторът. Не, не можете.

Марина. *(Нежно го хваща за ръката.)* Нищо, кажете ми. Най-малкото ще ви олекне.

Докторът. *(Потрива чело.)* Извинявайте, вие коя сте? Марина или Жана?

Марина. Аз съм Марина.

Докторът. Да, точно така. Но с мен става нещо странно. В главата ми е объркано, нищо не мога да съобразя. Искат ми история на заболяване, която - убийте ме - не помня да съм писал. Ако обаче съм я изтрил без да искам, мога да си навлека големи неприятности.

Марина. Напишете я наново, какъв е проблемът? Струва ли си за такова нещо да се разстройвате?

Докторът. Да се пише история на заболяване със задна дата е противозаконно. Ще си навлека още по-големи неприятности.

Марина. Че кой ще разбере?

Докторът. Ако ми направят ревизия, веднага ще разберат. Нали компютърът автоматично фиксира датата, когато е създаден файлът. Всъщност, вие едва ли разбирате за какво става дума.

Марина. Това ли е целият проблем?

Докторът. От техническа гледна точка - да. За угризенията на съвестта и за професионалната чест да не говорим. В наше време те нямат значение.

Марина. Струва ми се, че мога да ви помогна.

Докторът. Как?

Марина. Не ви ли казах, че съм компютърен програмист?

Докторът. Вие?!

Марина. И техническият ви проблем, от моя гледна точка, просто не съществува. Седнете тук, до мен.

Марина и Докторът сядат заедно до компютъра. Пръстите на Марина литват по клавишите.

Марина. Ето, вижте... Отваряме файл със заболяването на Михаил... Компютърът показва, че е създаден днес. Нали така?

Докторът. Да.

Марина. Сега ще направим малка корекция... *(Пише на клавиатурата.)* Вижте сега – кога е създаден файлът?

Докторът. *(Взира се в компютъра.)* Преди две години и половина. Просто невероятно! Как го направихте?

Марина. *(Иронично цитира Доктора.)* Знания и труд.

Докторът. Не знам как да ви се отблагодаря.

Марина. Няма нужда от благодарности. *(Колѐбае се.)* А сега искам да ви кажа нещо много важно... *(Млѐква.)*

Докторът. Защо млѐкнахте?

Марина. Трудно ми е... да се реша... Но все пак ще ви го кажа.

Влиза Мѐжът. Марина млѐква. Силно е смутена.

Мѐжът. *(Кѐм Марина.)* Сега вече няма къде да ми избягате. *(Кѐм Доктора. Тонът му не търпи възражения.)* Оставете ни за малко насаме.

Докторът въпросително поглежда кѐм Марина. Тя му кимва с глава. Докторът излиза. Пауза.

Марина. Хайде, казвайте.

Мѐжът. Прекрасно знаете за какво става дума.

Марина. Не съвсем.

Мѐжът. Тогава ще изложа въпроса колкото се може по-кратко и ясно. Още повече, че няма време. Вие сте отклонили от банката известна сума. Парите, наистина не са преведени във ваша сметка, но вие отлично знаете какво ви заплашва.

Марина. Затвор.

Мѐжът. Точно така. Всички ви смятат за талантлив специалист. Честно казано, аз и сега се възхищавам от майсторлъка, с който сте източили парите. Две години банката не може да засече, че един допълнителен ред в програмата води до изчезване на пари.

Марина. Как ще докажете, че този ред е добавен от мене?

Мѐжът. Експертите ще го докажат.

Марина. Не се знае, кой е по-сръчен – аз или вашите експерти. Какво искате от мен?

Мѐжът. Върнете парите и банката няма да заведе иск.

Марина. На какво дължа това милосърдие? На това, че вие не сте равнодушен кѐм мен?

Мѐжът. Вие знаете, че аз наистина не съм равнодушен кѐм вас, но в дадения случай надделяват чисто комерчески съображения. За банката не е изгодно да огласява, че вътрешни хора крадат парите на вложителите. Можем да загубим хиляди клиенти и стотици милиони долари. Затова сме заинтересовани да прикрием цялата история.

Марина. Кога искате да върна парите?

Мѐжът. Днес. В противен случай, утре ще ви арестуват.

Марина. Днес не мога да ги върна. Всъщност и утре също. И в другиден.

Мѐжът. Защо?

Марина. Защото ги нямам. И няма да ги имам.

Мъжът. Къде са?

Марина. Изпариха се.

Мъжът. Не ми е до шеги.

Марина. Честно казано и на мене също.

Мъжът. Къде са парите?

Марина. Има ли значение?

Мъжът. Добре. Казах, каквото имах да кажа. Помислете си добре. Повтарям, не ви остава много време. *(Става, тръгва към изхода, спира се. Тонът му се променя.)* Марина, знаете какво е отношението ми към вас.

Марина. Знам.

Мъжът. Защо го направихте?

Марина. Защото... Ами... направих го.

Мъжът. Все пак, къде са отишли парите?

Марина. Не ги взех за себе си.

Мъжът. Така и предположих. Тогава нека арестуват този човек! В края на краищата той е присвоявал парите, а вие формално сте почти невинна. Този вкаран в програмата ред може да се обясни с техническа грешка. Какво ще кажете?

Марина. *(Мълчи известно време.)* Нека си помисля малко. Слезте долу в кафето, аз ще ви извикам. Ще ви помоля за още нещо. В кафето има една жена, казва се Жана. Помолете я да се качи тук.

Мъжът. Добре.

Мъжът излиза. Влиза Докторът.

Докторът. Кой беше този човек?

Марина. Вице-президент на една банка.

Докторът. Какво искаше от вас?

Марина. Няма значение. Докторе, искам да ви обясня нещо.

Докторът. *(Мълчи се да се пошегува.)* Надявам се, да ми се обясните в любов.

Марина. Не, става дума за друго. Макар че, няма да крия, аз ви харесвам. Затова искам да ви призная нещо. *(Млъква.)*

Докторът. Вие и преди малко започнахте да споделяте нещо важно, но влизането на този човек попречи.

Марина. Да.

Докторът. Кажете го, най-после.

Марина. Ще ме намразите.

Докторът. Глупости. *(И тъй като Марина мълчи, той продължава.)* Ако не се решавате да го кажете, нека го направя аз. Вие сте жената, която отдавна мечтая да срещна. Ако не бяхте омъжена, щях да ви направя предложение. Само не ми се присмивайте.

Марина. Искане ми се да плача, не да се смея.

Докторът. Вижте какво, ако не успеем да излекуваме мъжа ви, вие все едно, ще трябва да се разделите. И тогава аз ще се грижа и за него и за вас. Аз вече не съм млад и красив...

Марина. *(Прекъсва го.)* Вие съвсем не сте стар и сте достатъчно привлекателен.

Докторът. Благодаря. Но исках да ви кажа, че в замяна на това съм достатъчно обезпечен и ще се постарая да ви направя щастлива. И най-важното е, че ви харесвам.

Марина. Това наистина е най-важното.

Докторът. А сега кажете, какво искахте да ми кажете?

Марина. Сега стана още по-трудно да го кажа. Работата е там, че...

Влиза Жана. Не е очаквала да види Марина в компанията на Доктора, спира се в недоумение.

Жана. Викала си ме.

Марина. Да.

Докторът. *(Изумено.)* Как, ама вие познавате ли се?!

Марина. Както виждате.

Докторът. Нищо не разбирам.

Марина. След малко всичко ще ви обясним. Нека първо се разберем ний с нея. Аз ще ви повикам.

Пауза. Докторът излиза.

Жана. Какво е станало?

Марина. Всичко е разкрито. Банката си търси парите.

Жана. *(Като зашеметена.)* Вече?

Марина. Все някога трябваше да се случи.

Жана. И все пак, толкова неочаквано. Ужас! *(Овладява се.)* Трябва да направим нещо.

Марина. Ти имаш предвид далаверата с доктора?

Жана. Да. Днес, сега, веднага трябва да доведем нещата докрай.

Марина. Аз не искам.

Жана. Защо?

Марина. Помисли само, какви незавидни роли играем. Ще можеш ли след всичко това, да се уважаваеш?

Жана. По-добре да не се уважавам на свобода, отколкото да се уважавам в затвора.

Марина. Вършим нещо недостойно.

Жана. Мъчим се да се спасим.

Марина. Но ще погубим него.

Жана. Как да те разбирам, ти да не хлътна по този доктор?

Марина. Дори и да е така, има ли значение?

Жана. От една възраст нагоре жените спират да се влюбват.

Марина. Няма такава възраст.

Жана. Вземи се в ръце! Друг изход няма.

Марина. Има изход: да си признаем всичко.

Жана. И да си провалим живота.

Марина. Не се тревожи, аз ще поема цялата вина.

Жана. Мислиш, че това е геройство, но всъщност е глупост.

Марина. Не, това е решението. *(Меко.)* Помисли си. Ако осъществим нашия план, то най-вероятно ще ни арестуват и четиримата: нас тримата – за мошеничество, а доктора – за фиктивна история на болестта. Но ако си направя самопризнание, в затвора ще вляза само аз, а вие оставате на свобода. Ще ми идвате на свиждане. Освен това вие имате деца, а аз съм сама. Пък и съвестта ни ще остане чиста.

Жана. *(След дълги колебания.)* Всъщност ти си права. *(Плаче.)* Какъв боклук съм аз! Заедно извършихме всичко, а сега ти трябва да плащаш сама. Прости ми!

Марина. Хайде-хайде, остави сега.

Двете жени хлипат прегърнати.

Марина. Да викаме ли вече доктора?

Жана. Извикай го, щом искаш.

Марина. *(Отива до вратата и вика Доктора.)* Заповядайте!

Докторът се връща в кабинета. Жените си трият сълзите.

Марина. Седнете.

Докторът сяда.

Марина. Вие все още нищо не разбирате, нали?

Докторът. Абсолютно нищо.

Марина. Сега ще ви обясним всичко. Там е работата, че ние... *(На Жана.)* Разказвай по-добре ти.

Жана. Добре. *(На Доктора.)* Изпийте си първо капките.

Докторът послушно пие капки.

Жана. Готов ли сте да ни чуете?

Докторът. Слушам ви.

Жана. Да започнем с това кой, кой е. Аз съм жената на Михаил. Той е моят мъж. Марина е негова сестра, а той е неин брат. Разбрахте ли?

Докторът. *(Съвсем объркан.)* „Той е моят мъж, Марина е негова сестра...” *(Просиява.)* Та това е чудесно! Това напълно променя нещата! Ще го излекуваме и тогава...

Жана. Чакайте. Няма нужда да го лекувате, той е съвсем здрав.

Докторът. Извинявайте, но загубата на паметта...

Жана. Бяха симулация и мистификация. Той има чудесна памет. Не случайно е най-добрият картоиграч в града.

Докторът. Тогава вие защо...

Жана. *(Авторитетно.)* Докторе, ако през цялото време задавате въпроси, няма да свършим скоро.

Докторът. Извинявайте.

Жана. Сега чуйте. Преди две години Михаил проигра в казиното доста крупна сума. Той помоли Марина да му намери тази сума, като и обеща да я върне незабавно. В противен случай щял да го застреля. Марина източил тези пари от банката, а аз, за съжаление, нищо не направих, за да я спра. Страхувах се за мъжа си и за децата.

Докторът. И после, какво стана после?

Жана. После Михаил, вместо да си върне парите, проигра и изпросените от Марина. Дългът му се удвои. Той пак хукна при сестра си, да я моли да го спаси. А Марина обича брат си до безумие! И пак се съгласи. Така, полека-лека, всички затънахме и сега няма как да се измъкнем. Знаете ли колко е тежко да виждаш, как мъжът ти пропада, как се свлича надолу и дърпа със себе си цялото семейство, а в същото време продължаваш да го обичаш, искаш да го спасиш, но не си в състояние да помогнеш...

Докторът. Така... Аз какво общо имам с цялата тази работа?

Жана. *(Смутено.)* Честно казано, стигнахме до най-неприятната част от тази история, но какво да се прави? Да ви вкараме в играта е моя идея.

Докторът. За какво става дума?

Жана. Вече усещаме, че всеки момент ще ни разобличат. Тогава ми хрумна, спешно да обявим Михаил за невменяем. За да го спасим от съд и присъда. Но за целта трябваше експертиза от честен и авторитетен доктор. Такъв, като вас.

Докторът. А-а, ето каква била работата...

Жана. Знаехме, че по никакъв начин не можем да получим от вас медицинско заключение и фиктивна история на заболяването.

Докторът. Разбира се.

Жана. Затова предложих да проведем масирана атака срещу вас, така, че да ви изкараме от равновесие и да получим, каквото ни трябва. Проучихме симптомите на заболяването и се захем да разиграем този спектакъл. *(Виновно.)* Признавам, че беше глупаво, непочтено и жестоко. *(Виновно.)* Съжалявам.

Марина през цялото време стои с наведена глава и мълчи.

Докторът. И после?

Жана. Нищо. Това е всичко.

Докторът. Марина, това ли искахте да ми признаете?

Марина. *(Без да вдига глава.)* Да.

Жана. Сега сте в правото си да ни изгоните. Всъщност, ние сами ще си отидем. Не ви искаме прошка – не я заслужаваме. *(Взема Марина под ръка и тръгват към изхода.)*

Докторът. Чакайте! *(Жизнерадостно.)* Вие мислите, че сте ме огорчили, а всъщност много ме зарадвахте.

Жана. Защо?

Докторът. *(С предишната си самоувереност.)* Първо, защото виждам, че се разкайвате. Второ, защото преди половин час мислех, че страдам от старческо малоумие, а сега се убедих, че нищо ми няма. Но най-важното е, че Марина не е омъжена и е свободна!

Жана. Да, свободна е. Ако изключим това, че ще я осъдят на осем години затвор.

Докторът. *(Изплашено.)* Как така „на осем години“? *(На Марина.)* Наистина ли?

Марина мълчаливо свива рамене.

Жана. Утре ще я арестуват.

Докторът. Аз няма да допусна това.

Жана. Какво можете да направите?

Докторът. Още не знам, но няма да го допусна! Ще протестирам! Аз... Аз ще напиша заключение, че сте невменяеми. И на тримата. И на себе си, за всеки случай.

Жана. Докторе, погледнете по-сериозно на въпроса. Банката си иска незабавно парите.

Докторът. Кой ги иска? Този вицепрезидент, който прилича на копей? Извикайте го тук. Аз ще уредя въпроса.

Жана. Докторе, това е невъзможно.

Докторът. Глупости. Извикайте вашия банкер.

Жана и Марина се споглеждат. Марина свива рамене и излиза.

Жана. Как смятате да уредите въпроса с банката?

Докторът. Много просто. Ще му платя тези мръсни пари.

Жана. Нямате представа за какви пари става дума.

Докторът. Това изобщо не ме интересува.

Жана. Страхувам се, че кесията ви ще се окаже плитка.

Докторът. Не се притеснявайте. Аз съм доста състоятелен човек

Жана. Защо ще се охарчвате заради чужди хора, които на всичко отгоре се опитаха да ви измамат? Имате пари за пряхосване, така ли?

Докторът. За какво са ми притрябвали? Аз не ям нищо мазно, пикантно, скъпо и вкусно. Като всички богати хора, аз пазя диета, а останалото време работя.

Влизат Марина и Вицепрезидента. Докторът се обръща към него.

Докторът. Уважаеми, нима може заради някакви си пари да преследвате такава прелестна дама?

Вицепрезидентът. Парите, разбира се нямат значение. Има по-важни неща в живота – любовта, красотата, здравето, работата...

Докторът. Точно така.

Вицепрезидентът. От друга страна, щом парите нямат значение, защо не ги върнете?

Докторът. Защото нейният брат ги е проиграл в казиното. Тя няма пукната пара.

Вицепрезидентът. *(На Марина.)* Наистина ли?

Марина не отговаря.

Вицепрезидентът. Защо не ми казахте по-рано??

Марина. Какво значение има?

Вицепрезидентът. Няма значение. Но сега поне разбирам поведението ви. И все пак парите трябва да се върнат.

Докторът. Кажете, колко? *(Изважда портфейла си.)*

Вицепрезидентът. Сумата наистина е мизерна, може да се каже нищожна, просто смешна, дреболия, не си струва да говорим.

Докторът. Ще кажете ли, ориентировъчно, колко?

Вицепрезидентът. Два милиона долара.

Докторът. Два милиона долара?!

Вицепрезидентът. Горещо-долу. Както разбирате, за банката това дори не може да се нарече загуба. Доста по-сериозен е фактът, че налице е разхищение и кражба. Много трудно ще се замаже работата.

Докторът. Разбирам това и ви влизам в положението. *(Прибира си портфейла. На Марина.)* Страхувам се, скъпа, че не съм в състояние да внеса в банката тази нищожна сума. Как е успял брат ви да проиграе толкова пари?

Марина. *(Въздиша.)* В казиното тази сума може да се пропилее за половин час.

Докторът. Но нали вие самите казахте, че е най-добрият картоиграч в града?

Марина. На карти - да, но не и на хазартни игри. Знаете ли, че думата „хазарт“ се превежда като „случайност“? В тези игри уменията и паметта нямат значение. А Михаил, за нещастие е хазартна натура.

Жана. *(Разтревожено.)* Всъщност той къде е?

Марина. Наистина, къде е Михаил? *(Притеснено се оглежда.)* Виж дали е в приемната.

Жана бързо излиза и се връща. На лицето и е изписано смущение.

Жана. Няма го.

Марина. *(С отчаяние.)* Изпуснахме го.

Докторът. Не разбирам защо толкова се безпокоите. Нали казахте, че е абсолютно здрав!

Жана. Той е здрав, но...

Докторът. Но какво?

Марина. Разбирате ли, той много страда, че заради него изпаднахме в такава беда.

Докторът. Е, и какво?

Марина. Той страда от манията, че трябва да си отиграе загубените пари. Но колкото повече играе, толкова повече губи. Затова напоследък не го изпускаме от очи.

Жана. Марина, успокойте се. Аз мисля, че той не е в казиното. Просто няма какво да залага. Взех му всичките пари, даже дребни не му оставих.

Докторът. Хм... Страхувам се, че аз проявих непредпазливост.

Жените въпросително гледат Доктора. Той виновно си признава.

Докторът. Дадох му пари назаем.

Жана. Колко?

Докторът. Хиляда долара.

Жана. Вие сте луд.

Докторът. *(Виновно.)* Да, от днес сутринта съм луд.

Звъни мобилен телефон. Марина го изважда от чантата си.

Марина. Ало!... Да, скъпи. Къде си? *(Дълго слуша. Всички напрегнато я гледат. На лицето и се редуват изрази на страх, надежда, разочарование, радост. Тези промени веднага се отразяват на лицата на другите. Марина довършва разговора.)*

Жана. Какво става?

Марина. Разбира се, още като взел парите, хукнал към казиното.

Жана. *(Разстроена.)* Така си и знаех.

Марина. И почти всичко проиграл.

Жана. Както винаги.

Марина. *(Гържествено.)* Но след това спечелил два милиона долара! Повикал е такси и тръгва с парите насам!

Всеобщо ликуване.

Жана. *(Прегръща Марина.)* Какво щастие! Вече си те представях в затвора... Никога нямаше да си го простя.

Марина. Аз не бих си простила, ако Михаил се окаже в затвора.

Жана. *(На Вицепрезидента.)* Ей-сега ще ви върнем парите. Слава Богу!

Вицепрезидентът. Ще ми повярвате ли, че се радвам повече от всички. Скандал в банката, Марина на подсъдимата скамейка, жълтата преса ще гръмне... Това би ме побъркало.

Докторът. Добро е всичко, което свършва добре. Хайде да пийнем по този повод шампанско! *(Отваря бутилка шампанско и налива в чашиите.)* За какво пием?

Жана. За късмета.

Марина. За щастieto!

Влиза Михаил с куфарче в ръка. Посрещат го с радост и поздравления.

Докторът. Честито, драги! Наистина цял ден вие ме водихте за носа и би следвало да ви откъсна главата, но, както се казва, победителите не ги съдят. Заради сестра ви, ще ви простя.

Жана. *(Прегръща мъжа си.)* Ако знаеш, колко се притеснихме!

Марина. Най-последно ще приключим с този ужас. Дай му *(кима към банкера.)* тези гадни пари.

Михаил. *(Смутен.)* Какви пари?

Марина. Милионите, които си спечелил.

Михаил. Какви милиони?

Марина. Милионите, които носиш. Къде са? В куфарчето ли?

Михаил виновно мълчи. Поразена от внезапна догадка, Марина рязко отваря куфарчето. То е празно.

Марина. Какво значи това? Излъга ли ни? Нищо ли не си спечелил?

Михаил. Не, спечелих! Спечелих два милиона. Представяш ли си, цели два милиона!

Марина. *(Въздиша с облекчение.)* Тогава върни ги в банката. Къде са?

Михаил. Разбираш ли, сложих ги в куфарчето, повиках си такси и ти позвъних. А после си помислих: щом късметът е с мен, ще взема да заложа още веднъж. За да може не само да си платя дълга, а и да спечеля нещо за нас.

Жана. И всичко ли проигра?

Михаил. Не, не всичко.

Жана. *(Облекчено въздиша.)* Слава богу!

Михаил. Не всичко, а два пъти повече. Разбирате ли, след като проиграх всичко, реших да си върна загубеното и играх още веднъж ва-банк. И...*(Млъква.)*

Вицепрезидентът. Каква е сега сумата на дълга?

Михаил. *(Смутено.)* Четири милиона.

Всички са като зашеметени. Марина обезсилена се отпуска на креслото. Докторът изпива поредната чаша коняк. Вицепрезидентът се хваща с две ръце за главата.

Жана. По-добре да не беше се връщал.

Михаил. Но аз знам как да се излезе от положението?

Жана. *(Уморено.)* Как?

Михаил. Дайте ми още поне хилядарка и аз ще си върна всичко! Кълна ви се!

Всички мълчат. Пръв идва на себе си Докторът.

Докторът. Кажете, не ви ли е срам да водите такъв живот?

Михаил. А какъв живот искате да вода? Скучното сиво ежедневие на дребен чиновник? Където вчера, днес и утре си приличат като две капки вода? Да броя всяка пара, да пестя всеки грош? Да скучая и да чакам почивния ден, отпуската, пенсията? Не е ли по-добре да рискуваш, да заложиш всичко, да играеш ва-банк?

Докторът. Ами ако проиграеш всичко? И влезеш в затвора?

Михаил. С какво затворът е по-лош от нашия сив посредствен, жалък живот без риск, без огън, без адреналин и радост?

Докторът вади портфейла си, изважда пари. Михаил радостно протяга ръка, но Докторът я бута настрани и се обръща към Марина.

Докторът. Да му дам ли?

Марина. *(Уморено.)* Както решите. Два милиона дълг, четири, осем, шестнайсет – има ли някакво значение? Все едно, ще лежа в затвора.

Докторът. Но нали друг изход няма. Ами ако изведнъж вземе, че му потръгне?

Докторът връчва парите на Михаил. Той радостно ги грабва и хуква навън.

Михаил. Ей-сега ще се върна и всичко ще се оправи! Ще видите! Ще спечеля! На всяка цена!

КРАЙ